

Publicerad 2008-05-04 23:04 av @->---

okej... bara en första del.. vad tycker ni? kommentera... vet inte om jag ska skriva klart den eller ej. har redan skrivit en bit till. vad tror ni??

Min älskade syster Pi del I

Det är förtvvlans tårar som faller ner för hennes kinder. Hon kan inte ta in scenen framför sig, lika lite kommer hon någonsin kunna glömma den. Allt är så fel. Det kan inte vara hennes syster som ligger där. hennes läppar är alldeles för bleka, hennes armar... hennes armar är fyllda av sår efter allt glassplitter. Såren sitter så tätt att de flera av de vita ärren som brukade täcka hennes armar. Man kan inte längre känna igen hennes hår. Det brukade ligga så slätt, alltid nytvättat, och det brukade locka sig perfekt vid axlarna. Nu är det tovtigt, och det har fått en konstig färg av det intorkade blodet. De en gång lysande blåa ögonen kommer aldrig att möta sin systers blick igen. De kommer aldrig mer behöva se ut på verklighetens ondska.

Sanna är paralyserad. Hon kan bara iaktta sin systers kropp. Det känns inte som hennes syster längre. Det måste vara någon annan. Hon kommer på sig själv med att flyktigt tycka synd om den där människans anhöriga.

De lät henne stanna kvar där. Nu har hon stått orörlig i en halvtimme, med tårarna rinnande nerför kinderna. Hon är fast i sin egen kropp. Hon fryser, men känner sig kokande varm på ytan. Hennes ansikte är vitt, och egentligen är det konstigt att hon inte svimmat igen. För hon svimmade när hon först kom in i rummet. Det var så fel att hennes älskade syster låg där. Hon hade inte velat dö. Det var länge sen Pi försökt ta sitt liv. Hon hade alltid slagits med sig själv. Men, allt var ju bra nu. Eller, ända tills en lastbilsförare satt sig berusad bakom ratten för att kör den sista sträckan på sin rutt. Lastbilsföraren överlevde. Det gjorde mirakulöst nog även föraren i den mötande bilen. Han fick bara ytliga skador. Men, Sannas syster hade suttit på passagerarsätet. Själva höljet till personbilen hade krossats ihop runt henne. Vindrutan och fönstret på passagerarsidan hade krossats. Trots det var hon fortfarande vid liv när ambulansen kom fram tio minuter senare. Hon var fastklämd, och översköld med glassplitter. Ändå hade hon reagerat, och svarat på tilltal. Men hennes liv gick inte att rädda. Hon dog i ambulansen, ett par minuter ifrån sjukhuset.

Någon rör vid hennes axel. Hon hörde inte att någon kom in, men det finns ingen energi kvar för att vända sig om. Orörlig fortsätter hon att se på sin systers bleka kropp. En hand söker sig mot sannas. Försiktigt sticker någon in någonting där. Efter en stund, en minut eller en kvart, höjer hon långsamt handen och ser på innehållet. Det är en snödroppe. Den skira blomman är familjens tecken för saknad. Varje vår ställer de en bukett med dem i köket. Det har de gjort ända sedan en vän till Pi dog. Utan att kunna förmå sig själv att

tänka tar hon ett steg framåt och lägger blomman i systemns hand. Med varsamma fingrar sluter hon systemns kalla hand. Någon lägger återigen en hand på Sannas axel. Efter att ha kastat en sista blick på sin älskade syster lämnar hon rummet, åter förblindad av tårar. Hon vet att hon aldrig kommer se henne igen. Aldrig igen kommer hon få känna sin systers stöd.

Det var länge sedan sanna fått träffa Pi. Nu var Pi död, och de skulle aldrig kunna ses heller. Pis liv hade aldrig varit lätt, så mycket visste sanna sedan länge. Men att Pi lidit av schizofreni sina sista år i livet var nått deras far berättat nyligen. Pi hade varit självdestruktiv ända sedan hon gick ut skolan, 12 hemska år. Kanske var det mobbning och utfrysning som bidragit till att schizofrenin brutit ut. Sanna och Pi var egentligen halvsyskon, men under flera år stod de varandra väldigt nära. Sen blev Pi klar med utbildningen till sjuksköterska. Då flyttade hon till en närliggande stad. Även om avtåndet egentligen bara var ett par timmar sågs de nästan aldrig. Deras pappa var, och är, en man som har svårt att förlora. Oftast blir allt såsom han styr det. Sanna fick inte följa med när han besökte pi. Och när hon var inskriven fick hon aldrig höra vad som hände. Ibland undrade Sanna om det var för att han såg Pis liv som ett eget misslyckande. Sanna ser ofta den gamle mannen i hans ögon. Kanske är det av rädsla att historien ska upprepas som han har förändrats de senaste åren? Kanske såg hennes far Pi återuppstå i sannas ögon. Egentligen vet Sanna att hon är lik sin syster. På många sätt. Dessutom var hennes skolgång antagligen lika hemska som Pis. Men Sanna fick inte samma stöd hemifrån. Hennes far har sedan länge slutat bry sig om hennes skolgång.

Sanna älskar sin far, så som alla döttrar gör. Men hon kan inte längre förmå sig själv att känna sympati för honom. Det spelar inte någon roll om det är för att han har en hård dag eller om han är sjuk. Om inte han vill se hennes smärta kan inte hon känna hans.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren @->--- med Poeter.se id #19977 innehar upphovsrätten